

Vörös István

Billeg a hold

Még nem biztos, hogy úgy lesz majd,
még nem biztos, hogy úgy se lesz,
már hallom azt az érdek-zajt,
ami akárkit kicselez.
De jó lenne megérteni,

mindenki miért nem érti?
Vagy legalább az éteri
lét dolgait elmesélni!
Elhallgatni nem hallhatót

vészek véges határáig.
Kéne, ami egyszer rávitt,
hogy eltitkoljam a valót,

azt mondani, ez nem ág itt,
bár látták, hogy egész fa volt.

Fölöttünk az űr világít.

A föld közel

A jelentéktelen életidő
a boldogoknak adatik.
Vagy nem is élnek ítéletnapig,
csak görgetik a bajt, mi velük összenő?
A fej levágott békafő,

a szem egy vak szeme.
Jobb-e másnak? Alig.
De öncsalásból elhiszik,
ők a világ lélegzete.

Nem mennek el a végzetig,
a tompaságuk élvezik,
de mit is érhetnek vele,

fölöslegesen élnek itt,
bár sokkal jobb, mint bármi hely,

az ég messze, a föld közel.

Az összetört tükör

Most egyszerűen nincs értéke annak,
aminek eddig volt, volt, volt, volt.
Az égen csak üres koporsók,
az új idők sodorta felhők
s más megnyugtató szimbólumok vannak.

A változás a változáshoz felnőtt,
van, ami eltűnik, mások maradnak.
Rég minden eldőlt, eldőlt, eldőlt,
főleg, mit dőlni hagynak.

Mit engedhetsz meg magadnak
még? Vagy teljesen elég, elég
egy-egy apró kis semmiség,

a csendes utca, kertre nyíló ablak?
Ha összetört tükör az ég,

darabjai hová zuhannak?